

følger jeg nu Finansudvalgets enstemmige Opfattelse.

J. C. Christensen: Maa jeg gøre endnu et Par Bemærkninger angaaende Andragendet fra Bestyrelsen for Præsteforeningen. Jeg ser ikke den store Forskel, der skal være mellem Pensionisternes Ret og Præsternes Ret. Pensionisternes siges at have faaet deres Pension tildelt med et vist Antal Tdr. Korn efter Kapitelstakst, men det er jo det samme, Præsterne have. Alle de Præster, der ere ansatte før 1903, ere kaldede til en Løn af et vist Antal Tdr. Korn efter Kapiteltaksten. Jeg ser derfor ikke den store Forskel, der skulde være mellem Pensionisterne og de Præster, der ere kaldede før 1903; hvad der er Ret for den ene, maa formentlig ogsaa være billigt for den anden.

Den ærede Ordfører mente, at naar man imødekom Præsterne og gav dem et Tillæg for at udfylde Hullet i deres Embedslønning, vilde Tiendeejerne med lige saa stor Ret kunne komme med lignende Krav. Her ser den ærede Ordfører ganske fejl. Tiendeloven har afløst Tienderne. For Tiendeejernes Vedkommende er det en Ejendomsret, som er afløst. Man har ment, da man fastsatte Tiendeafløsningen, at man netop har truffet Værdien af den vedkommende Ejendomsret ved den fastsatte Sum: 25 Gange det Beløb, der var Tale om, og saa snart Tiendeloven var vedtagen, kunde Tiendeejerne regne ud, hvor meget deres Ejendomsret var værd. Jeg ved ogsaa Tilfælde, hvor Tiendeejeren straks gav sig til at handle med Tienden paa det Grundlag, hvorefter Tienden var afløst. Men alle den Slags Transaktioner kan Embedsmanden slet ikke foretage sig. Dernæst kan Tiendeejeren, hvis han ønsker det, faa sin Ejendom udbetalt enten i Obligationer eller i rede Penge. Han kan sælge Obligationerne, og for disse Penge kan han købe ny Ejendom. Han kan altsaa skalte og valte dermed og tjene Penge derpaa, og stiger Kursen paa Obligationerne eller Pengene i Værdi, faar han derved mere i Rente o. s. v. En Tiendeejers Ret efter denne Lov kan derfor aldeles ikke sammenlignes med Embedsmandens Embedsløn. Denne faar han udbetalt, naar han er kaldet til Embedet, ud fra den Forudsætning, at han skal have denne Løn for sit Arbejde, og man har endnu ikke set, at Lovgivningsmagten her i Landet nogen Sinde har givet sig til at forringe en Embedsmands Løn. Derimod

have vi set, at Lovgivningsmagten i 1855 og i flere andre Tilfælde med stor Omhyggelighed har sørget for, at en Embedsmand fik den samme Løn, som han var kaldet til, uden at noget toges fra. Derfor kunne Præsterne, og jeg mener med Rette, ikke forstaa, at de skulde behandles paa den Maade, og at de, naar de komme og søge om at faa Hensyn taget til deres Besværinger, saa ikke en Gang kunne faa deres Ønsker fremførte og henviste til Ministeren.

Nu siger den ærede Ordfører, at han har ikke noget imod, at de, der sidde i de mindre Embeder, faa noget af Stiftsmidlerne. Nej, men det takker man ikke det ærede Medlem for, at han ikke har, thi der er den Besværlighed ved det, at der ikke i Stiftsmidlerne er tilstrækkelige Penge til det. Vi have saa mange smaa Præstekald. Vi have jo Kald, hvor Præsterne sidde med nogle faa Hundrede Kroner i Lønning, og skulde de Embeder hjælpes op til en nogenlunde Størrelse, kan det, der findes i Stiftsmidlerne, meget let gaa med, saa der ikke bliver noget af dem til de Præster, der lide Tab ved den Lejlighed, der her er Tale om. Ikke heller kan man henvise til, at de i Fremtiden kunne faa en Lønningslov, thi det er jo noget af en Henvisning ad Kalendas, og desuden ved man slet ikke, om den Lønningslov vil give Embedsmændene en særlig Godtgørelse for de Tab, de have lidt her, det tvivler jeg om.

Den ærede Ordførers Henvisning til, at nu slippe de for selv at regne Tienden ud, er jo helt uden om, for det slippe de i alle Tilfælde for, naar Tienden er afløst, og de søge heller ikke om Ret til igen selv at regne Tienden ud, men kun om at faa deres Godtgørelse fastsat efter Kapitelstakst. Men der er naturligvis ikke videre ved Sagen at gøre. Jeg har blot taget Ordet for at klarlægge det Syn, jeg har paa den, og jeg vil, som sagt, hvis Indstillingen fastholdes, stemme for den, men dertil indskrænker det sig selvfølgelig ogsaa.

Halsted: Efter at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) har talt, kan jeg indskrænke mig til meget faa Bemærkninger. Jeg kan nemlig springe alle de Bemærkninger over, der faldt fra den ærede Ordfører, thi det forekommer mig, at de ere blevne saa rigtigt og tilfredsstillende besvarede, at der ikke er nogen Mulighed for ham for at opretholde en eneste af dem. Jeg behøver altsaa ikke at gøre